

Nagybaczoni Nagy Vilmos

1884-ben született, 1905-ben végezte el a Ludovika Akadémiát, majd a bécsi hadiiskola hallgatója volt. Az I. világháború alatt vezérkari beosztásokat töltött be. 1919-től vezérkari őrnagy, vezérőrnagy, altábornagyi kinevezést kapott. 1942-43-ban a Kállay-kormány honvédelmi minisztere volt.

E minőségében igyekezett mérsékelni a német befolyást, a hazai szélsőjobboldal hatását, és sokat enyhített a munkaszolgálatosok helyzetén. A szélsőjobbról folyamatosan támadták, és látva, hogy sem a kormányzó, sem pedig a miniszterelnök nem képes vagy nem akarja megvédeni, 1943 júniusában benyújtotta lemondását.

Szálasi Ferenc hatalomra jutása után, 1944 novemberében letartóztatták, és a sopronkőhidai fegyintézetbe szállították. 1945-ben szabadult, és attól kezdve visszavonultan – egy időben méltatlan körülmények közt – élt Piliscsabán. Az 1950-es évek elején nyugdíját megvonták, lakását elvették, munkavállalását ellehetetlenítették.

Más lehetősége nem lévén, kétkezi munkásként a Pilisi Parkerdőgazdaságban ültette-gondozta a facsemetéket, majd amikor innen is eltávolították, az akkor már szövetkezetté szervezett cigány szegkovácsok közé került, ahol kovácsként dolgozott.

1965-ben a jeruzsálemi Jad Vasem Intézet a Világ Igazának ismerte el.

Röviddel kilencvenkettedik születésnapja után, 1976. június 21-én, Piliscsabán távozott az élők sorából.